

«...Будь вірний до смерті, і Я тобі дам вінця життя!» (Об.2:10)

Вірність. Це найбільш чого потребує людство на планеті Земля. Усе живе, що є на земній планеті, мріє про вірність, вірність потрібна не тільки людині, а й навіть тваринам. І що характерно, але є досить багато прикладів, що свідчать про вірність одному в тваринному світі, (в іслів

ВІРНИСТЬ

«Лебедина вірність»). І ми з великим задоволенням слухаємо розповіді про таку щирю вірність. А чому людство так страждає від нестачі вірності? Кожна людина мріє мати для себе вірного товариша, чоловіка, дружину, але життя показує інше. Скільки дітей залишаються сиротами при живих батьках, скільки поламами сімейних шлюбів, скільки розчарованих людей через те, що та чи інша сторона стали невірними в житті і, здавалося б, щиро сказані в свій час слова вірності не витримали, пропали. Молода жінка з болем в серці згадує, як коханий чоловік освідчувався в любові та вірності до смерті... і ось розлука, або навпаки, молода дружина зраджує своєму чоловікові, якому в свій час обцяла бути вірною дружиною. Дуже мало можна зустріти людей, які мали друзів і залишалися вірними один одному до смерті. Навіть серед учнів Ісуса Христа теж було це розчарування і душевний біль, одні засумнівалися і розбіглися в час випробування, інші відреклись від Нього, а був такий, що продав Його за декілька срібників. І в автора цих рядків був випадок у його житті, коли друг зрадив йому, навіть була надрукована в газеті замітка про те, що його друг не захотів ніякої дружби, бо той був з віруючої сім'ї.

Але Богові дуже до вподоби вірні Йому люди, і Він нагадає, щоб були вірні не день чи рік, або десять років, а все життя, аж до смерті. Яка за це винагорода, то ми уже читали в Об'яв. 2:10 вірш. Бог не тільки шукає вірних собі людей, Він їх вчить і потім випробує, щоб

довірити те чи інше важливе для Бога рішення.

Що Біблія говорить про те, як Бог знаходив собі таких людей? Візьмемо за приклад Самуїла. Бог до цього чоловіка придивився ще до його народження, хоча Самуїл був, як і інші діти, яких ми бачимо. Він хотів гуляти, потішатися різними іграми і т.д. Але як діти відрізняються своєю поведінкою, характером, так і відрізнявся Самуїл. Він був, поперше, слухняний, його цьому вчили батьки, хоч напевно кожному дитині вчать, щоб вона була слухняною, але Самуїл був особливий. Чому? Коли одного разу Бог покликав його, то він спочатку подумав, що то кличе його

священик Ілій, він у нього напевно послуговавав, бо Ілій на той час був в літах, немічний і погано бачив. Самуїл, коли почув, що його кличуть, то схопився і побіг до священика, хоч можливо йому, як і кожній молодій людині, хотілося спати після робочого дня. І почув відповідь, що той не кликав і він може йти відпочивати, він повернувся знову на своє місце, і коли почув знову голос, Самуїл, не вагаючись пішов до священика, він пішов і втретє, можливо пішов би і вп'яте чи шосте, якби Ілій не зрозумів, що то його кличе Господь!

Коли усі ще спали, Самуїл вставав раненько, відкривав ворота і виконував усю роботу, яку йому доручали. І Бог, дивлячись на його старанність, на його вірність, доручає йому велику справу - бути судією для Його народу і пророком Божим. І Бог не помилився. Самуїл був вірним Богові до смерті.

Візьмемо Давида. Бог дивився, кого б Йому поставити царем для свого народу, щоб він був вірним, щоб влада і багатство не зіпсували його. І Бог знайшов такого, це був Давид. Давид був незамінним юнаком, або хлопчиною, не тільки в народі, але навіть у своїй сім'ї. Він був найменший, пас вівці у батька, але коли до стада овець підходив не якийсь там пес чи лис, а лев чи ведмідь, то він не біг додому, не втікав, хоч його за це ніхто не засудив би, аби лишився живий, а гнався за ним, і відбирав вівцю, борючись за неї, ризикуючи життям. І Бог бачив цю вірність, відвагу, скромність і знав, що цей чоловік буде берегти свій народ, захищати його, вірно судити і доручає Давидові цілу державу, цілий Божий народ, ставить його царем Ізраїля.

Хочеться навести ще один приклад вірності Богові одного чоловіка. Це Мойсей.

ПРОПОВІДЬ

З дитинства його доля склалася досить цікаво і не дуже втішно, з самого народження на нього чекала смерть, але Бог бачив в цій дитині собі вірного чоловіка.

Люди, коли хочуть перевірити когось, то доручають йому якусь незначну справу, і як ця справа буде виконана, такій людині доручають більш важливішу справу і т.д. Якщо людина з усіма справами справляється, їй доручають відповідальну, велику справу.

У Бога по відношенню до Мойсея було зовсім по-іншому. Спочатку він виховується, вчиться, росте в царському палаці, як майбутній престолонаслідник, і це продовжується 40 років. Після цього так стається, що з принца він стає пастухом, пасе вівці аж 40 років. Де це бачено, щоб син президента,

чи хоч міністра пас вівці, а в Бога - так. І коли це випробування пройдено і Мойсей лишився вірним, Бог доручає йому велику свою справу. Мойсей настільки любив свій народ, що були хвилини, коли Бог сказав до Мойсея, що відступися від них, Я в одну мить знищу їх за їхній гріх, а від тебе, тобто хорошого насіння, підготую собі народ. Але Мойсей вправ на обличчя своє і благав Бога не робити цього, краще його ім'я викреслити із життя, тобто лишити цього життя на землі, а народ цей залишити, помилувати.

Дивлячись на Біблійні приклади, а їх можна навести багато, можна нагадати про Даниїла, трьох друзів Сидраха, Місаха і Авденго і багато інших, про їхню вірність, як приклад, і це не означає, що Боже бажання мати вірного слугу розповсюджувалося тільки на цих людей. Бог бажає з кожної людини, яка є на земній кулі мати для себе таких сподвижників. Чи, можливо, ви думаєте, що це стосується тільки видатних і особливих людей? Ні! Але Боже бажання, щоб кожна людина була вірна йому, це стосується не тільки чоловіків, але й жінок, дівчат, молодих хлопців, як в свій час були ці молоді люди, яких я перераховував. Бог і через жінок не раз був прославлений їхньою вірністю. Подивіться, Бог знайшов молоду, скромну, Боговірну діву, яку звали Марія і через неї послав у цей світ Ісуса Христа. Це не випадковість! Бог бачив її вірність і використав її для Своєї великої справи спасіння усього людства.

Дорогі друзі, якщо ми є на землі, тобо ми живемо, то Бог бажає використовувати нас для своєї великої справи спасіння грішників і хоче бачити нас вірними для цієї справи. Нехай Бог допоможе нам в цьому.

М.О. МОМОТОК

«Спогадуйте наставників ваших, що вам говорили Слово Боже; і, дивлячись на кінець їхнього життя, переймайте їхню віру».

Хвилююся від задоволення, коли згадую про чудового служителя Божого Григорія Філімончука.

Мені пощастило бувати з ним у його домі кілька разів і ще подорожувати по Волинських селах - церквах.

«На початку війни я займав посаду зам. обл. прокурора, - так свідкує Григорій, - але прийшов час забирати на фронт і наша військова частина наступала на місто Гладинко, недалеко від Данцига (порт на Болгарському морі). Однієї ночі я бачив сон, ніби я вдома і їм вишні, а сік біг по моїх щоках. Я зрозумів, що буду поранений. Вранці перед наступом усіх для сміливості почастивали спиртом, але мені було важко на серці: я не пив і не снідав. Незабаром ми пішли у наступ. Перед моїми очима щось блиснуло, як грим, гахнуло, і я відчув, що падаю на землю, потім втратив свідомість.

В той момент я був вдома, біля моїх батьків, які пригощали мене вином, і були раді моїй присутності. Коли відкрив очі, побачив наді мною голубе небо. Лежу на спині, нічим не можу поворухнутися, а з мене, вище грудей, з лівого боку б'є фонтаном кров, падає на груди, розбризкується на всі боки. Промайнула думка: «Ось зійду кров'ю і зараз помру і будуть клювати мене ворони». Дивлюсь в небо, а думка: «Боже, якщо Ти є там на небі, то спаси мене, і я буду Тобі служити. Я так хочу бачити свою маму, якщо ні, то тебе немає, і я буду помирати».

В цю мить кров перестала лити фонтаном. Хтось кричить: «Ти живий?» А я обізватись не можу, мене положили на підлогу і думаю: «Поки мене доведуть, остання крапля крові зійде». А ось поляна, уся вкрити пораненими, кричать: «Спасайте, товариші!». Інші кричать: «Добийте, я жить не хочу». Мене положили на землю. Але ось приходить дівчина в білому халаті і кричить: «Товариш капітан, спасайте цього дядю, носилки сюди!» Мене понесли на операцію, а ця дівчина від мене не відходить і все просить хірурга: «Рятуйте його скоріше». Я не міг говорити.

Бачу кидають кусочки мого м'яса в якусь посудину. Защемляють мені на шії кровоносну судину, забинтовують руки, перев'язують таз, кладуть гіпс на ногу. Болі страшні, груди опухли. Ця дівчина збирає своїх подружок, і вони здають кров для мене. Коли мене після операції віднесли в сторону, при мені залишилася ця дівчина. Мене дуже трусило, а вона плакала, обтирала хустинкою моє обличчя, яке було в крові та бруді. Підійшла машина, якою відправили мене в госпіталь. Лікували добре, перев'язку робили лікарі. Навіть вночі приходили і сиділи біля мене. Місяць часу тримали під наглядом, а коли повантажили в ешелон, то прийшла головний лікар, яка ще раз оглянула усі рани, поклатла ще гіпс, повідомила, що просила про все це дівчина. Лікар сказала ім'я, я записати не міг, бо руки не працювали, я був весь у бинтах, без одягу. Поранений я був 25.03.44р., а додому повернувся комісованим, коли настали жнива. Прийшов до своєї хати, яка чудом уціліла, бо навкруги все спалене і в бур'янах. Життя пішло по старій колії, випивши, гуляючи. Незабаром одружився, народився син. Про каяття забув, що говорив Богові, як був поранений. Одного разу, дзвінок телефона, Філімончук бере ще кілька хлопців, бо на одній з вулиць зібралися сектанти, їх потрібно розігнати. Приїжджаємо, заходимо у хату, чую моляться іноземною мовою, по закінченні кричу: «Який зв'язок з закордоном?» Відповідь: «Ніякого». А я кажу: «Я чув мову, що говорили». Мені кажуть: «Це Дух Святий говорив, бо так написано в Біблії». «Ану покажіть, чи є так написано!» Я прочитав - є. Але мене воно не торкнулось. І ще раз була така сама подія, і я здивувався. Але перед цим я бачив сон: «Хочу пити, а біля криниці, бачу, дівчина набрала воду і чекає на мене, подає мені воду і каже: «Зайдіть у школу». Я зайшов, усі лавки були зайняті людьми, але одне місце було вільне, мене посадили. Учитель каже: «Ти так запізнився, але твоє завдання я тобі продиктую». І він малює на шкільній дощечці велику будову на людських кістках й каже: «Ти будеш царську будову, а потрібно будувати Божу». І я бачу церкву, а на вершці церкви стоїть і посміхається до мене Христос, і простягає до мене руки, просить прийти до Нього.

Я прокинувся, все це спонукало мене стати на коліна, і ще раз спитати Бога, чи він мене дійсно спас. Вранці я пішов на роботу. Тоді я працював бухгалтером у ліспромгоспі. Робота не клеїться, я не міг навіть на рахівниці рахувати. Щось мені говорило йти додому. Нарешті я підхо-

пився і пішов. В хаті не було нікого. Я зайшов в останню кімнату і сів на диванчику. Відчув якусь настороженість. І в ту мить у хаті засіяло. У великому світлі я побачив людину, ноги якої були у хмарі, лице світле, ласкаве, одяг білий. Ноги в мене затремтіли, я злякався. Але він каже: «Не бійся, Я Ангел Гавриїл. Ти сьогодні просив Бога щоб Він тобі відкрився, і сказав що тобі робити. Я був з тобою на фронті, і коли тебе поранило, то Я зробив все, щоб тебе урятувати. Отій дівчині, яка була начальником, ніби видалось, що ти її близький родич, і вона тебе рятувала». Ангел мав книгу, відкривав сторінки, на яких я бачив, що є і що буде в останній час на землі, і сказав мені: «А тепер сам вибирай напрямок свого життя. Якщо хочеш спаситись, то йди до віруючих, які живуть тут у селі, і живи по Слову, яке записано в Євангелії. І буду я тебе охороняти». Ангела не стало. Після цієї події я пішов у зібрання. Взяв з собою ще двох хлопців. Зібрання проходило в тому домі, де я жив. То була неділя, служіння проходило шумно. Був приїжджий проповідник Сергій Банада. У вечір покаявся мій двоюрідний брат Льоня. Бог охрестив його Духом Святим. Моя сестричка Ліда молилася по-німецьки, я думав, де вона навчилася. Але коли я до неї заговорив по-німецьки, вона нічого не розуміла, а сказала мені, що то не вона говорить, а Бог. У вечір знову було служіння. Під кінець я з друзями підійшли до столу і запитав, що то за мова, якою вони моляться, звідки вони її знають. Банада почав роз'яснювати з дії Апостолів, за Корнелія та ін. місця. Я був високої думки про себе, і не хотів показати, що також хотів мати це. Але я думав, іншим разом, тепер ще рано. Кажу Банаді: «Ну що ж, ви святі, а ми грішні, підемо, а ви молись за нас». Банада каже: «Нащо нам молитись потім, ми зараз помолимося». І стали на коліна. Прохід нам перекрили, мої хлопці вже на колінах, і один з їх вже плаче. А чого я стою? Схилив я коліна, не знаю, що говорити. Банада каже: «Молись». Кажу що не вмію. Він каже: «Говори за мною». І я повторюю: «Господи, Дух Святий, очисти мою душу, і кров'ю омий моє серце». Я повторив 2 рази і забув, і хотів ще сказати ці слова, і знову кажу: «Я забув». І коли я відкрив рот, щоб сказати ці слова, він поклав на мене руку, а мене аж жаром обсипало: щось кажу, кричу, махаю руками, встаю на ноги, не відчуваю, що взутий, ніби завис у повітрі. Бачу, біжить моя мама, падає на коліна, і каже: «Сину, де ти там і я буду. Будемо служити Господу». А я не знав, що моя мама, відтоді як я пішов на фронт, молилася за мене Богу, щоб Він мене повернув живого додому, і вірила, що так буде.

Рік від мене вістки не було, з вірою чекала мого повернення. Це були Пасхальні свята 1948 року. «Христос Воскрес», - говорили люди. А я теж воскрес, від мертвих моїх гріхів, для життя нового у Христі Ісусі. Це був день мого воскресіння. Коли я вже на вернувся до Господа, тоді сказав: «Господи, в тяжкий час Ти мене покликав, але дай мені при Твоїй охороні, хоч п'ять років використати для тебе». Бог зробив з великою надбавкою, помноживши мою цифру у дев'ять разів 5x9=45р.

Брата Григорія знають по всій Україні, і багато за межами її. Він був сильний в слові і ділі, багато чудес зробив Господь через молитву і віру цього чудового, мудрого служіння Божого. Це свідчення хай дасть поштовх усім читачам газети «Відвага» до зміцнення віри, надії і любові, збагачувати своє життя чистотою, святістю і чесністю.

До мене поклич в день недолі, Я тебе врятую, ти ж прославив Мене! Пс. 49, 15.

Свідчення Григорія Філімончука записав Ф.Черняк

ИНТЕРЕСНЫЕ СОВПАДЕНИЯ. СЛУЧАЙНО ЛИ ЭТО?

Наполеон родился в 1760 г.	Разница 129 лет	Гитлер родился в 1889 г.
Наполеон пришел к власти в 1812 г.	Разница 129 лет	Гитлер пришел к власти в 1933 г.
Наполеон напал на Россию в 1812 г.	Разница 129 лет	Гитлер напал на Россию в 1941 г.
Наполеон проиграл войну в 1816 г.	Разница 129 лет	Гитлер проиграл войну в 1945 г.

Оба пришли к власти, когда им было 44 года.
Оба напали на Россию, когда им исполнилось 52 года.

Оба проиграли войну в возрасте 56 лет.

В двух Отечественных войнах, отгремевших на Бородинских просторах, невероятное, мистическое количество параллелей и совпадений. Обе войны начались в июне, и Гитлер, и Наполеон равно грездили о мировом господстве, оба шли на Москву и потерпели фиаско. Русские войска, по завершении обеих войн, вошли в столицы поверженных государств в мае, и, так далее, порождая мысль о непостижимой и непознанной загадочности истории...»
(АиФ- Калининград, № 13, 98).

Якщо ти прочитав - передай іншому, будь ласка